

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 38/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti R., s. r. o., B., zastúpenej spoločnosťou A., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát JUDr. M. V., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 36/2012 z 28. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti R., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2012 doručená sťažnosť spoločnosti R., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a

práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 36/2012 z 28. augusta 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka nenapáda rozhodnutie po obsahovej stránke, ale tvrdí, že pri vydaní uznesenia najvyššieho súdu prišlo „*k viacerým závažným procesným vadám konania*“, čím došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Najvyšší súd rozhodoval v tejto veci ako súd dovolací, predmetná vec mu napadla 15. augusta 2012 a už 28. augusta 2012 iba osem pracovných dní neskôr najvyšší súd rozhodol vo veci samej.

Sťažovateľka v tejto súvislosti spochybňuje nezaujatosť jedného člena senátu, poukazuje na doterajšiu súdnu prac najvyššieho súdu a namieta, že i keď rozhodovanie najvyššieho súdu v obchodnoprávných veciach vo veci samej trvá obvykle spravidla 12 mesiacov a táto vec je mimoriadne zložitá, najvyšší súd rozhodol vo veci samej v extrémne krátkom čase, čím porušil čl. 6 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 36/2012 z 28. augusta 2012 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Okrem toho sa domáha zrušenia predmetného uznesenia najvyššieho súdu a vrátenia veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 550/2012).

V okolnostiach prípadu sťažovateľka predovšetkým namieta, že najvyšší súd ako dovolací súd porušil jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože rozhodol vo veci samej v extrémne krátkom čase. Ďalšie vady konania vidí sťažovateľka v tom, že senát najvyššieho súdu nerozhodol vo štvrtok, ktorý je hlavným pojednávacím dňom, ale v utorok, a ešte 21. augusta 2012 najvyšší súd nemal určený termín pojednávania. Okrem toho sťažovateľka namieta, že ide o značne zložitú vec, ktorú nie je možné rýchlo naštudovať, a tieto okolnosti spochybňujú spravodlivosť rozhodnutia najvyššieho súdu.

Ústavný súd zistil, že z rozhodnutia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu vyplýva, že zrušil rozhodnutie krajského súdu (ako odvolacieho súdu) sp. zn. 1 Cob 25/2011 z 24. novembra 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, čo bez akýchkoľvek pochybností znamená, že napadnutým rozhodnutím sa konanie o zaplatenie zmluvnej pokuty právoplatne neskončilo. V danom prípade teda ešte nejde o konečné rozhodnutie, ktorého dôsledkom by bolo právoplatné skončenie veci, prípadne zastavenie súdneho konania.

Okrem toho namietanie vady konania bez kvalifikovaného označenia ustanovení príslušných právnych predpisov, ktoré mali byť porušené, a iba domnienky sťažovateľky nemôžu byť samy osebe dôvodom na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z korešpondencie predloženej samotnou sťažovateľkou tiež vyplýva, že vec sa už raz na dovolacom súde nachádzala v roku 2011.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd neodmietol sťažovateľke poskytnutie súdnej ochrany, vecou sa zaoberal a rozhodol o nej a k obsahu rozhodnutia nemá sťažovateľka ani žiadne námietky.

Ústavný súd nezistil žiadnu relevantnú súvislosť medzi rozhodnutím najvyššieho súdu, námietkami sťažovateľky a jej označenými právami. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je sťažnosť zjavne

neopodstatnená. Z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľky ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2013